

POKROK DORAZIL I K NOŽIČKŮM

Po vstupu do výčepu si Plukovník pečlivě otřel boty o připravenou rohožku, setřásal vodu z nepromokavé pláštěnky vyfasované ve skladišti bezpečnostní agentury a se slovy: „Safra Gusto, ty se nám ale nějak modernizuješ“ ukazoval na televizní LCD placku, která visela v pravém horním rohu sálu, přímo nad stolem mariášníků.

Gustav Nožička, zaměstnanec, výčepní a majitel hospody v jedné osobě, odložil pivní sklenici, kterou cídil mírně otrhanou a silně zašlou utěrkou, rozvážně upil z třetinky čerstvě natočeného piva nejvyšší jakosti, kterou měl postavenou vedle sebe na pultě a pak pravil: „To víš, pokrok nezastavíš. I já jsem dlouho odolával, ale nakonec jsem to vzdal“. To ovšem byla jen polovina pravdy, zatímco ta druhá spočívala v tom, že si Gusta koupil domů – na nátlak manželky - zbrusu novou telku, kterou také zanesl jako daňově odčitatelnou položku do účetnictví hospody, zatímco tu starou mu za tři piva bylinkář Hůlka přimontoval i s konzolí ke stropu nad stolem mariášníků s tím, že mariášníci na to stejně nemusí vidět, protože jukat protihráčům do karet, hádat se s kibici a ještě sledovat televizi, by bylo pro ně příliš náročné.

„No tedy, já nevím“ kroutil hlavou Plukovník „ale podle mne takovéhle věci do pořádné hospody ani nepatří. Chlapi sedí, čumí na kdekou pitomost a také si nepokecají a ještě u toho zapomenou pít pivo, třeba na tom nakonec i proděláš“.

„No jo, jenže všude kolem už v hospodách televizi mají – já jsem byl poslední. A vy, teda jako zákazníci, jste pěkně nevděční hajzlíci. Kolik si myslíš, že tady napočítám lidí, když se hraje nějaký hokej, nebo fotbal? Skorem nikoho ... nebejt mariášníků a těch jejich kibiců, tak tady můžu zhasnout, zavřít a jít domů.“

Plukovník pokýval hlavou, na znamení toho, že jaksí uznává, že časy jsou zlé, ale pak se zasmál: „To mi připomnělo – brácha dělá ve sklárnách a tam jim dali nové monitory na technologický velín. Jenže ta firma co to montovala, chtěla ušetřit a sehnala někde v konkurzní aukci u exekutorů normální televize za babku. A to víš, český koumák přijde na všechno ... tak na tom chlapi, namísto toho, aby sledovali, jak se taví kmen, začali koukat na hokej a když byli v nejlepším, přiběhl na ně ředitel, protože mu teklo sklo po schodech až do kanceláře“.

Plukovník převzal od Nožičky napěněnou sklenici, odnesl si ji ke stolu štamgastů, kde již seděl pan Halbich. Pan Halbich byl smutnou obětí vyspělé medicínské diagnostiky – ačkoliv mu doposud vůbec nic nebylo, lékaři u něj už jaksí dopředu zjistili potenciální výskyt značného počtu vážných chorob, pročež mu preventivně zakázali kouřit, pít pivo či – nedejbože – něco silnějšího a jíst cokoliv jiného než zeleninu. Nyní tu seděl u nedopité sklenice minerálky jako hromádka neštěstí a svým vzhledem připomínal běžence, vykořeněného z předchozího života a čekajícího kdesi na nádraží na vlak, který už nikdy nepřijede. A i teď, když pivo nesměl a minerálka se mu hnusila, do hospody z jakési setrvačnosti chodil, protože vlastně ani nevěděl, co by sám doma dělal. Gusta Nožička mu to trpěl, jelikož si uvědomoval, že takový smutný osud může potkat každého a navíc, lokál stejně nikdy nebyl úplně plný, takže to takhle i lépe vypadalo.

Úderem sedmé dorazil tramvaják Zelenka, který to měl k Nožičkům od stanice, kde předával kolegovi tramvaj i s cestujícími, jen malý kousek. Už od dveří křičel na Gustu, aby mu připravil velkého ruma, protože to, co dneska zažil, to bylo něco hrozného, ale on že se už na to může vykašlat, že tohle nemá zapotřebí a že už se těší do důchodu, když už to má stejně za pár.

„Ale jdi“ nenechal se z míry vyvést Gusta „Ty máš taky pořád něco. A co mám říkat já? Celej den tady čumět a poslouchat ty zbytečné žvasty pořád kolem dokola, nebo jak se tady lidi blbě a umanutě hádají – vždyť je to horší, než na nějaké internetové diskusi. Mám z toho hlavu jak věrtel.“

Zelenka se ale nedal a pokračoval: „Představ si, že nějaký trouba si četl v tramvaji noviny ve stoje, nedržel se za jízdy tyče i když to tam všude má napsané, že je to jeho povinnost ... a víš proč? No protože milostpán musel ty otevřené noviny držet v obou rukou, že jo. Jenže když jsem tam na světlech musel najednou hodit šlajf, tak ten vůl ztratil balanc a noviny omotal o hlavu nějakému jinému chlápku, co pod ním seděl. Prodavačka v zelenině by líp nezabalila hlávku zelí, než on jemu tu hlavu. Pak se začali prát ... a co myslíš? Když jsem je napomenul, tak se oba otočili na mne, že jsem jako neměl brzdit a že je to moje vina. No eště, že sebou vozím pořád tyč na přehazování výhybek ... a vůbec, na co to pořád koukáš?“. Zakončil Zelenka svůj proslov dotazem na Gustu, protože ve svém spravedlivém rozčilení si nového vylepšení hostince U Nožičků všiml teprve až teď.

„Ááale, koukám na zprávy“ řekl hostinský a dále sledoval obrazovku, na které se to hemžilo policisty v černých oděvech s maskami. Každý z nich měl na sobě výzbroj a munici postačující pro vedení asi tak týdenní ofenzívy NATO někde v provincii Lógar, zatímco obklíčení a vyděšení civilisté s pouty na rukou jen potvrzovali dojem příslovečného rčení o používání velkorážové houfnice proti několika odbojným vrahům.

„Kdepak“ pravil Gusta „tohle já říkám pořád - jak si někdo začne se svojí sekretářkou, tak to vždycky smrdí průserem. To mi nikdo nevymluví ... a čím výš je ten dotyčnej postavenej, tím je ten průser větší, to dá rozum – no vždyť tady to málem skončilo všeobecnou mobilizací. Ale nemysli si ...“ a Gusta se otočil na Plukovníka „... ono je to všude stejné. Ještě když jsem dělal v Kovostavu, tak tam měl vedoucí skladu, nějaký Holeček, poměr s jednou skladnicí a prej se měli moc rádi. Von už byl tak zblblej, že jí chodil i pro svačinu. No, ale nakonec to vyřešil náš ředitel – to byla hlava. Té skladnici sebral prémie i osobní vohodnocení a Holečkovi vzkázal, aby jí to dal ze svýho, když jí má tolik rád. A vidíš, pomohlo to. Holeček byl škrt, peněz mu bylo líto a tak se pohádali a nakonec i rozešli on ten ředitel vlastně takhle zachránil dvě manželství najednou, ušetřil nějaké drobné a ještě zvýšil u dvou zaměstnanců pracovní morálku.“

„Tak to je vyčih dobře ... “ usmál se Plukovník, lehce upil z půllitru, zamlaskal a pokračoval „To víš, z vlastního se dává vždycky blbě. To potom dostane ten člověk na tu lásku dočista jinej, mnohem víc realistickej pohled a rychle ho ty hormóny vomrzí. Ovšem - jakmile se dává ze státního, tak to je potom láska až za hrob. Kam se hrabe Rómeo s Júlíí. Vyhazovat státní peníze oknem pro vlastní potěšení – to eště nikdy nikoho nevomrzelo“.

„Tohle se nemělo stát, to je skandál ... vždyť to přece znevažuje poctivou práci celého státního aparátu“ hořekoval úředník z Úřadu pro ochranu rovných příležitostí, který seděl v hostinci již od oběda a nyní si vykrucoval krk, aby z nevýhodné pozice u zadního stolu v lokále, zahlédl aspoň něco z hemžení na obrazovce.

„To víte“ otočil se na něj bylinkář Hůlka se strojenou starostlivostí „To bude asi jen začátek, bůhví co to všechno stálo peněz. Ty se teď budou muset někde ušetřit ... a řekl bych, že teď už se bude šetřit s opravdovou rozpočtovou odpovědností. Asi zruší nějaké úřady, vyhází státní zaměstnance, aby ty škody nějak sanovali. Na mzdách se vždycky ušetří nejvíce a přitom se ty chybějící lidi stejně nepoznají. To je velká výhoda. Mimochodem - mám tady sebou pár pytlíků třezalkového čaje na uklidnění, nechcete si je koupit? Dělá to divy“.

Úplně zpitomělý úředník zaplatil nejprve za pivo Nožičkovi, potom za třezalku Hůlkovi, nervózně pohlédl na hodinky a se třemi pytlíky bylinek vyrazil ostrým krokem přes ulici honit opožděného bycha směrem k Úřadu pro ochranu rovných příležitostí, kde asi tak před třemi hodinami skončila pracovní doba i pro ty, kteří se jí – z blíže nevysvětlitelných pohnutek – rozhodli dodržovat.

„Třezalka, to je jako na uklidnění?“ optal se zvědavě tramvaják Zelenka, který měl někdy pocít, že než dojde z jedné konečné na druhou, musel by jí vypít aspoň kýbl.

„Jo – to je výborná bylina“ prohlásil s jistotou experta Hůlka „Při správném dávkování zahání nespavost, stres a deprese. Škoda, že jsem ji neměl sebou. Takhle jsem mu aspoň dal čaj pro uvolnění tuhé stolice. Přece se nebudu teď večer vláčet kvůli pár korunám zpátky do krámu, otvírat ho a hledat mu tam zrovna třezalku.“

„A proč jsi mu místo toho teda prodával ten samoser?“ otázal se nezaměstnaný zedník Valíček.

„No kšeft je kšeft – tomu ty ale nemůžeš rozumět. Kšeft musí frčet v každou dobu. Jak říkal Pablo Neruda, kdo chvíli stál, už čumí opodál ... no pasaran. To já se musím jinak ohánět, to nejni jako sedět doma na zadku a čekat až dorazí dávky z radnice“.

„No to mně podrž“ oponoval Valíček „Ty že se v tom tvým kvelbu oháníš? Leda tak po mouše, když tě vzbudí a od jedenácti už stejně dřepíš tady“.

„A vidíš to – i tady dělám kšefty“ triumfoval Hůlka.

„Hergot chlapi, neštěkejte se mi tady pořád“ rozčiloval se Gusta „Já tady pro vás dělám první poslední – a vy takhle. Obraťte list“.

„A ty si vážně myslíš, že ten jeho ouřad zavrou?“ obrátil se Plukovníka, jako na nezpochybnitelnou autoritu, stálý host Pejchar, jehož mysl ani tak nezaměstnával osud nešťastného úředníka, jako obava, že zvýšením počtu nezaměstnaných by mohlo dojít ke snížení sociálních dávek, které již tak považoval za nedůstojně nízké.

„Tak ten jeho asi ne, protože je úplně zbytečnej“ odpověděl s úsměvem Plukovník „Při reorganizacích se napřed ruší ty abtajlungy co jsou aspoň trochu potřeba a naopak se nesahá ty, co jsou naprosto k ničemu. Je to už takové pravidlo. Jako třeba u nás v bezpečnostní agentuře nastoupil kdysi nový šéf a taky hned začal s tím outsourcingem. Nejprve zrušil psovoda i s čoklem, potom vyhodil pár strážných a účetního, ale nechal si tam psychologa a tiskovou mluvčí. Jenže tomu psychologovi hned první den utekli z obchodáku dva bezdomáči i s velkou krabicí okeny, když se je pokoušel neúspěšně hypnotizovat a tiskovou mluvčí ukecali na Proseku v samošce nějací Španělé, aby jim půjčila služební pendrek a pak jí s ním majzli přes hlavu a potykali si s tržbou v pokladně.“

„Španělé? Kde se vzali na Proseku Španělé?“ vrtěl hlavou Hůlka.

„No prej vypadali jako Španělé a taky mluvili blbě česky ...“ smál se Plukovník. „Jiná verze vyšetřování se nesměla říkat, aby nebyl průšvih a vona ta mluvčí se taky trochu styděla za ten pendrek, takže sama neměla zájem, aby se to nějak pitvalo no a tak toho ředitele nám zas obratem odvolali a on teď učí na nějaké škole, jak se má správně dělat objektová ostraha“.

„Teď jste ovšem v pohodě, ne?“ optal se Hůlka.

„Jó, nakonec to u nás dal do kupy jeden kapitán od estébé, kterýho nejprve vyhodili od policie a pak i z magistrátu kvůli nějaký lapálii s řidičáky a papíry ke kradeným autům. Ovšem

takovej zkušeněj člověk – to je hned jiný kafe, pod ním dělat to je jedna radost. Když si náš nejlepší zákazník stěžoval, že mu v ulici dělá nějaký diskobar kravál dlouho do noci tak, že to ruší starší zákazníky v jeho erotické provozovně, poněvadž jim pak už nepomůže ani modrá pilulka a že úřad městský části s tím nechce nic dělat, protože ten diskobar platil velký nájem, tak nám kapitán všem nakázal popořadě volat každé večer z veřejných budek, jako že v tom diskobaru byla umístěná bomba. Když jim pak pyrotechnici dycky vyklidili třikrát do tejdne celej lokál na čtyři hodiny a oni měli ještě průšvih, protože místo bomby se tam našla nějaká tráva s extází, tak to ti hoši do měsíce zabalili sami. Ale ten zákazník je nám moc vděčnej. V tom bejvalým diskobaru teď nějací moc slušní lidé provozujou hernu, do který nikdo nechodí a oni tam pěkně potichu perou peníze, takže nikoho neruší. Vod tý doby je v ulici klid a každé je spokojenej. Ovšem celý to málem to vodnes Lojza Bídrmanů z naší agentury, co tak blbě koktá, že ho každý pozná i v telefonu. A protože už dřív seděl, tak ho znali a hned si pro něj došli a on musel na policii před soudním znalcem z oboru logopedie do zblbnutí opakovat bo-bomba, bo-bobr a Bobošíková. A pořád jim to bylo málo a pořád to po něm chtěli vopakovat, až z toho nakonec začal přesvědčivě koktat jak ten logoped, tak i vyšetřovatel. Tím pádem na ně udeřili a všichni tři i s Lojzou se potom přiznali k šíření poplašné zprávy. Ty dva si tam nechali a Lojzu pustili jako korunního svědka.“

Do místnosti veplul Péťa Pulec, který dělal šoféra na nějakém ministerstvu. „Už jste to slyšeli? To je zase malér představte si, že ta protišpionážní služba sledovala dokonce i šoféra. To jsme to dopracovali. Okrádají nás na prémiech i na přesčasech a teď ještě tohle přitom všichni vědí, že právě na úřadech patří šoféři mezi ty nejpracovitější ...“

„ ... říká devět šoférů z deseti“ zachechtal se Hůlka, ale než se Pulec zmohl na ostrou odpověď, do lokálu vtrhla docela hezká tmavovláská menší postavy, zamířila rovnou k němu a řekla: „No, to jsem si mohla myslet, že tě tady najdu. Já čekám doma jak blbá a pán si tu popíjí pivo“.

„Ale myško“ chlácholil jí Pulec „mám jen to první, už jsem zaplatil a hned poběžím“.

„Mladá paní, přece nebude hned tak zle“ dělal Pulcovi advokáta Valíček „Už je stejně pozdě na domácí práce a on měl těžký den, tak snad to jedno pivo“.

Myška měla ovšem jiný názor a ostře ho přerušila: „My ještě budeme hrát žolíky“.

„Žolíky ... a teďkon?“ podivil se Gusta.

„Jo, my tomu říkáme žolíky“ oznámila rezolutně a zamířila ke dveřím. Pulec šel za ní se sklopenou hlavou a vypadal jako nebohý burlak ze slavného obrazu Ilji Repina, snad jen s tím rozdílem, že nic za sebou nevělekl, nýbrž byl vlečen.

„Tak tu to máme. Zase jedna, co má energie za dva Temelíny. To nemohlo dobře dopadnout – kdepak rozvádět se z lásky. Jo, rozvádět se kvůli penězům, nebo chlastu, to má aspoň racionální jádro. Ale rozvádět se jen proto, aby si člověk vzal znova něco podobného, tak to už je na hlavu. Vždyť jsem mu to taky už loni říkal“ vychloubal se svými věšteckými schopnostmi Hůlka poté, co za nimi zaklaply dveře.

Na televizní obrazovce se mezitím objevil moderátor a šest politiků sedících u jakéhosi elipsovitého stolu. Všichni se tvářili nesmírně státnicky, jako kdyby právě chtěli národu oznámit atentát na následníka trůnu v Sarajevu - jen ti dva opoziční jidašci se u toho navíc smáli.

„Ty, Gusto, vypni to“ řekl Plukovník. „Kdo se má na to koukat. Teď se zas budou předhánět v tom, kdo je pitomější, budou si skákat do řeči, přitom ovšem nikdo vlastně nic neřekne, protože ani neví co by říct měl a celý to neskončí dřív, dokud se shodnou na tom, že nejchytřejší z nich je ten Moravec, který toho premiéra ovšem dělat nemůže, protože by si platově pohoršil“.

Gusta sáhl po ovladači, namířil jej přes celý sál na zázrak techniky, stiskl a obrazovka pohasla. „Zbytečně by to žralo proud. Stejně ty jejich kydy už dávno nikoho nebaví“ rozhodl pevně. Pak se otočil na poloprázdný sál a oznámil: „Tak pánové poslední pivo a budeme zavírat. Ve Strakovce už zavírali taky, tak ať jdeme s dobou.“

Plukovník hbitě uchopil u pultu hned dvě natočená piva, aby těch posledních patnáct minut do zavírací doby nestrádal a uzavřel diskusi slovy: „Já teď musím do služby na noční směnu, tak se na tu vládní krizi pěkně vyspím a ráno budeme moudřejší“.

